

Comte

Uma tarda em um món terrorífic

En una tarda plujosa de tardor, quatre amics, el Marc un alt nen de quinze anys, la Laura, una noia morena, molt bona estudiant i una mica tímida, en Jordi que era el millor amic d'en Marc i li agradava el terror i l'obscur i finalment la Carla que és una noia molt bonica, intel·ligent i és la xicota d'en Jordi es van reunir a casa d'en Jordi per a passar una bona estona. Van jugar a videojocs, van parlar de les seves vides, van riure, i van menjar tots junts uns bons macarrons que va preparar la mare d'en Jordi. Estaven molt feliços i eren les deu de la nit quan van decidir d'anar a passejar per la ciutat. Es van posar d'acord i hi van anar. Van sortir tots de casa i van anar caminant per una avinguda on sempre hi havia molta gent, però aquell dia no hi havia ningú i a sobre els llums del carrer estaven apagats. Això els hi va semblar molt estrany i van començar a sospitar que no hagués passat alguna cosa . Però ràpid es van oblidar d'aquest tema i van continuar a caminant i xerrant entre ells. Doncs va ser quan se li va ocórrer al Marc d'anar a un restaurant a beure uns suc natural i a tots els hi va parèixer molt bé i s'hi van dirigir. A l'arribar al famós bar es van sorprendre, ja que estava tancat. La por els va envair, ja que com eren dos quarts d'onze i no hi havia llum als carrers no veien res i no tenen els telèfons per enllumenar perquè els havien deixat a casa. Caminaven cada vegada amb més por i amb un silenci molt incòmode. I amb aquestes es van posar a córrer, fins que van arribar a casa.

Capítol 1

-Per fi! Va dir en Jordi a l'arribar a casa.

La Carla li va respondre amb un petó a la boca. I en Marc i la Laura es van quedar mirant-se entre ells.

Després d'aquest estrany moment en Jordi va cridar

-Mama! No va respondre ningú, fet extrany.

Potser està dormint - va dir en Marc.

-Anem a veure? - va dir en Jordi

Després de la suposició d'en Marc es van dirigir a l'habitació de la seva mare, però no hi

havia ningú, tot estava desordenat, els quadres de la paret estaven trencats, la cama

no estava feta, els llums de l'habitació no s'encenien i en aquella habitació hi estava un

fred que els penetrava fins al moll de l'os. Després d'haver vist això es van quedar tots

de boca oberta menys la Carla que va començar a reflexionar i va trucar

immediatament a la policia. Però no va obtenir cap resposta.

Capítol 2

Mai s'havien vist en una situació tan tenebrosa i incomprensible.

Ploraven, tremolaven, cridaven i fins i tot es pegaven a ells mateixos. Fins que van callar en veure per la finestra que un arbre gegant estava caient per culpa d'un vent molt fort.

Gràcies a aquest silenci es van poder calmar i buscar una solució per al difícil moment pel qual estaven passant. Se'ls va ocórrer moltes coses com suïcidat-se. Però van decidir d'anar a fer una foguera a una illa enmig d'un llac que estava al costat de la ciutat on viuen, ja que sempre que quedaven a dormir una nit a la casa d'en Jordi decideixen anar a passar un moment tranquil en aquesta illa i en aquell dia no seria tampoc.

Capítol 3

Després de calmar-se i prendre aquesta decisió van sortir de casa, van llogar unes bicis

elèctriques que hi havia al carrer i es van posar a pedalar amb unes llanternes que es posen al cap. No veien molt bé, però van poder arribar al llac.

A l'arribar van deixar les bicis, i van entrar a la caseta per agafar una barca i uns remes i es van posar a l'aigua.

La Carla i en Jordi a la part del darrere de la barca i el Marc i la Laura al davant. Van començar tots a remar, però el tranquil llac que coneixien els va sorprendre amb una corrents molt forta que no els deixava avançar i va passar el pitjor. Una espècie de peix gegant amb una força indescriptible els va girar la barca i cadascú estava lluny dels altres i en una situació diferent. La Carla havia sigut engolida pel monstre que els hi havia girat la barca, al Marc se l'havien emportat uns ocells gegants negres amb els ulls blancs. A la Laura li va caure a sobre un arbre que havia caigut per culpa de la immensa onada que havia fet el peix gegant.

Solament el Jordi havia sobreviscut i es trobava sol, amb por, trist i sense ganes de viure enmig de l'immens llac sense saber qué fer.

Capítol 4

El Jordi ho havia perdut tot. Ja no tenia la seva llanterna i l'única cosa que li permetia veure era la claredat de la lluna. No sabia què fer, si tornar cap a la vora del llac o anar fins a l'illa. Però no va poder prendre cap decisió, ja que quan se'n va adonar el monstre va aparèixer de nou i va provocar una onada que el va empunyar fins a l'illa.

Capítol 5

A l'arribar a l'illa va tenir sort, ja que va trobar la seva llanterna entre les pedres i encara funcionava. Això el va alegrar, però no per gaire temps, ja que quan va mirar al seu voltant l'illa havia canviat molt. Abans hi havia sorra, però ara hi havia terra que s'agafava als seus peus i no li permetia caminar amb normalitat. Després hi havia molts insectes. Eren blaus amb ales vermelles que feien un soroll com si fossin portes velles tancant-se. I en mirar cap amunt d'un arbre i va veure un petit animal negre amb taques blaves que no parava llençar-li branques i cruspir-li. En Jordi no entenia res i tenia molta por. Però va començar a caminar per intentar arribar a una petita caseta vella on sempre es refugiava amb els seus amics. Caminava sense parar fins que li va passar el pitjor una serp negra amb els ulls grocs va sortir de sota terra i el va començar a seguir. I ell amb molta por va començar a córrer fins que va poder arribar a la caseta.

Capítol 6

A l'arribar a la caseta hi va entrar ràpidament i va tancar la porta. Però per sorpresa es va assabentar que no hi era sol perquè va sentir crits que venien del segon pis de la casa. Va voler sortir de la casa però quan va obrir la porta per sortir un grup de persones entre qual va poder identificar el seu pare i més gent que coneixia, es dirigien cap a ell plens de sang i sense un membre del cos. Com per exemple una

cama o un braç. Espantat va tancar ràpidament la porta i es va posar sota una vella taula negra i plena de sang que hi havia a la vella cuina de la casa. I va estar deu segons fins que els humans diabolitzats van trencar una finestra i van començar a entrar.

Ell desesperat va pujar al segon pis on va veure el pitjor. La seva mare estava estirada a terra sense una cama i un braç, cridant, plena de sang i al seu voltant estaven el Marc, la Laura i la seva xicota menjant-se-la

En aquell moment en Jordi havia entrat en un altre món.